

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, (hierna: de rechtbank) van 6 april 2010 in zaak nr. 09/22373 in het
geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 november 2008 heeft de minister een aanvraag van om een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) aan de vreemdeling te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 27 mei 2009 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2010, verzonden op 8 april 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 november 2010, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. J.A. Pieters, advocaat te Utrecht, en de minister, vertegenwoordigd door mr. R.A. Visser, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De klacht dat de rechtbank niet gemotiveerd is ingegaan op het betoog dat artikel 6:9, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van overeenkomstige toepassing is op de door ingediende aanvraag is terecht voorgedragen, maar kan gelet op het volgende niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.2. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden (hierna: de nareistermijn) nadat de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.2.1. Volgens paragraaf C1/4.6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 worden verleend aan de echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind van de

vreemdeling die een verblijfstitel heeft verkregen op basis van een van de gronden a tot en met d van artikel 29, eerste lid, Vw 2000. Vereist daarvoor is volgens die paragraaf onder meer dat bedoelde gezinsleden gelijktijdig met hem zijn ingereisd, dan wel hem binnen drie maanden, nadat deze zijn verblijfsvergunning heeft verkregen, zijn nagereisd.

De driemaandentermijn gaat volgens die paragraaf in wanneer de oorspronkelijke verblijfsvergunning wordt verleend. Indien de houder van de verblijfsvergunning asiel in Nederland bij de Visadienst binnen die termijn een verzoek om advies heeft ingediend, dan wel indien de gezinsleden binnen die termijn in het buitenland een mvv aanvragen, wordt dit gezien als een tijdig ingediende aanvraag.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 september 2006 in zaak nr. 200603951/1; www.raadvanstate.nl) volgt uit het voorgaande dat een mvv volgens de minister kan worden verleend met het oog op toelating op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Een aanvraag daartoe dient dan ook onderzocht te worden aan de hand van die bepaling.

2.4. Niet in geschil is dat de driemaandentermijn waarbinnen de aanvraag door _____ ten behoeve van de vreemdeling moest worden ingediend op 22 januari 2008 is geëindigd. Evenmin is in geschil dat de aanvraag blijkens het poststempel op de envelop op 23 januari 2008 ter post is bezorgd en op 24 januari 2008 door de Visadienst is ontvangen.

Mitsdien is de aanvraag buiten de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, genoemde nareistermijn door S. Mohamed Abdulahi bij de Visadienst ingediend.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 juni 2006 in zaak nr. 200509794/1; www.raadvanstate.nl) is de reikwijdte van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 geregelde toelatingsgronden, gelet op het bijzondere karakter van deze bepalingen en de inbreuk die daarmee op de algemene systematiek van de Vw 2000 is gemaakt, beperkt. Voorts is de in die bepalingen opgenomen nareistermijn een wettelijk vereiste waaraan dient te worden voldaan om op de voet van die bepalingen in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Voor zover in het in 2.2.1 vermelde beleid is opgenomen dat de indiening van een aanvraag tot verlening van een mvv, gelet op dit vereiste, geldt als een tijdig ingediende aanvraag, is dit een nadere invulling en in zoverre een versoepeling ten gunste van de nareizende vreemdeling, van dit wettelijk vereiste. Nu artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder e en f, van de Vw 2000, mede gelet op de beperkte reikwijdte van deze bepalingen, geen grond biedt voor een verdergaande versoepeling van de nareistermijn, stelt de minister zich terecht op het standpunt dat er geen ruimte is voor analoge toepassing van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb.

2.5. Hetgeen overigens in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin

beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

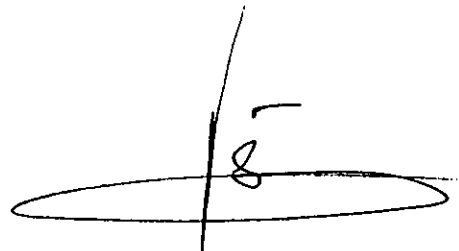
w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 maart 2011

382/391.

Verzonden: 21 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 09/22373

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

, geboren op **, van Somalische nationaliteit, eiser,**
gemachtigde: mr. L.M. Straver, advocaat te Utrecht,

en

de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder.
gemachtigde: mr. J.P. Lamfers.

Inleiding

1.1 Bij besluit van **heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 25 november 2008 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser van 16 juli 2008 om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) te verlenen, afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit van 27 mei 2009 beroep bij deze rechtbank ingesteld.**

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 8 januari 2010, waar eiser niet is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Eiser heeft zich primair op het standpunt gesteld dat de criteria als genoemd in paragraaf C2/6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) van toepassing zijn op de onderhavige aanvraag. In dit verband heeft eiser gesteld dat de adviesaanvraag ter verlening van een mvv op 22 januari 2008 ter post is bezorgd en op 24 januari 2008 door verweerder is ontvangen. Op grond van artikel 6:9, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is de aanvraag volgens eiser dan ook tijdig ingediend.

2.2 Verweerder heeft gesteld dat de brief waarbij de adviesaanvraag is ingediend weliswaar dateert van 22 januari 2008, maar dat deze eerst op 24 januari 2008 is ontvangen. Gelet hierop is de aanvraagdatum 24 januari 2008 en is de adviesaanvraag niet ingediend binnen de termijn van drie maanden na verlening van de verblijfsvergunning asiel aan de echtgenote van eiser (hierna: referente).

2.3 Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is

ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.4 Het beleid inzake de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw is neergelegd in paragraaf C2/6 van de Vc. Op grond van dit beleid zijn de cumulatieve vereisten:

- dat de hier bedoelde gezinsleden dezelfde nationaliteit hebben als de houder van de verblijfsvergunning asiel;
- dat zij feitelijk behoren tot zijn gezin;
- dat de houder van de verblijfsvergunning asiel deze gezinsleden heeft genoemd tijdens diens asielprocedure; én
- dat zij gelijktijdig met hem zijn ingereisd, dan wel binnen drie maanden nadat de bedoelde vreemdeling zijn verblijfsvergunning asiel heeft verkregen, zijn nagereisd.

De driemaanden termijn gaat in op het moment dat de oorspronkelijke verblijfsvergunning wordt verleend. Indien de houder van de verblijfsvergunning asiel in Nederland bij de Visadienst een verzoek om advies heeft ingediend binnen die drie maanden dan wel indien de gezinsleden in het buitenland een mvv aanvragen binnen die drie maanden, wordt dit gezien als een tijdig ingediende aanvraag. Daarnaast geldt dat een eerdere inreisdatum van een familielid dan de inreisdatum van de hoofdpersoon ook wordt beschouwd als een tijdige inreis.

2.5 Niet in geschil is dat aan referente bij besluit van 17 oktober 2007, verzonden op 22 oktober 2007, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw met ingang van 29 maart 2007, geldig tot 29 maart 2012. De hierboven bedoelde termijn van drie maanden is dan ook begonnen op 23 oktober 2007 en geëindigd op 22 januari 2008.

2.6 Voorts is niet in geschil dat eiser een adviesaanvraag ter verlening van een mvv heeft ingediend noch dat verweerder deze aanvraag op 24 januari 2008 heeft ontvangen.

2.7 Ter onderbouwing van zijn stelling dat deze adviesaanvraag tijdig ter post is bezorgd, heeft eiser een brief van Vluchtelingenwerk van 17 maart 2009 overgelegd. Hierin verklaart B.J. Koorling, werkzaam bij Vluchtelingenwerk, dat hij/zij op 22 januari 2008 de aanvraag om gezinshereniging van referente in orde heeft gemaakt en rond 17.15 uur de envelop met deze aanvraag in een brievenbus buiten het ATC Soesterberg heeft gedaan.

2.8 Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de adviesaanvraag op 22 januari 2008 ter post is bezorgd, nu hij niet bijvoorbeeld het poststempel of (een kopie van) de verzendadministratie heeft overgelegd. De enkele verklaring in vermelde brief van Vluchtelingenwerk acht de rechtbank hiertoe niet voldoende. Verweerder heeft zich dan ook, daargelaten de vraag of artikel 6:9, tweede lid, van de Awb in dit geval van toepassing is, terecht op het standpunt gesteld dat de adviesaanvraag niet tijdig is ingediend.

2.9 Eiser heeft zich subsidiair op het standpunt gesteld dat de overschrijding van vermelde termijn van drie maanden verschoonbaar is. Hiertoe heeft eiser gesteld dat referente afhankelijk is van de hulp en bijstand van vrijwilligers van Vluchtelingenwerk. Referente heeft direct na de verlening van haar verblijfsvergunning asiel bij Vluchtelingenwerk haar wens om met eiser herenigd te worden, neergelegd. Eiser heeft een brief van 14 januari 2009 van Anne-Els

Jansen, coördinator Vluchtelingenwerk, overgelegd, waarin wordt uitgelegd met welke capaciteitsproblemen Vluchtelingenwerk te kampen heeft. Gelet op het samenstel van deze bijzondere feiten en omstandigheden heeft verweerder zich volgens eiser niet althans niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat deze problemen voor risico van eiser dienen te blijven.

2.10 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de omstandigheid dat de adviesaanvraag buiten de termijn is ingediend vanwege problemen bij een rechtsbijstandverlener, in casu Vluchtelingenwerk, voor risico van eiser dient te blijven en derhalve niet verschoonbaar is. Eiser is immers zelf verantwoordelijk voor de tijdige indiening van zijn aanvraag. Overigens merkt de rechtbank op dat de twee vermelde verklaringen van Vluchtelingenwerk van 14 januari 2009 en 17 maart 2009 niet met elkaar overeenkomen.

2.11 Meer subsidiair heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat vermelde omstandigheden, welk samenstel niet voorzienbaar en inherent aan toepassing van het beleid als neergelegd in paragraaf C2/6 van de Vc is, voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om toepassing te geven aan de inherente afwijkingsbevoegdheid in artikel 4:84 van de Awb.

2.12 De rechtbank begrijpt hetgeen eiser heeft aangevoerd aldus dat hij in dit verband doelt op de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de adviesaanvraag niet tijdig is ingediend. De rechtbank overweegt hierover dat de omstandigheid dat het niet binnen de termijn indienen van de aanvraag nadelige gevolgen kan hebben, is voorzien in het beleid. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen toepassing hoeven geven aan artikel 4:84 van de Awb.

2.13 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op het voorgaande, eisers aanvraag terecht heeft getoetst aan de voorwaarden die gelden voor een verblijfsvergunning regulier onder een beperking, verband houdend met gezinshereniging.

2.14 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat niet is aangetoond dat referente zelfstandig beschikt over middelen van bestaan.

2.15 Eiser heeft deze afwijzingsgrond niet betwist.

2.16 Eiser heeft wel gesteld dat hem op grond van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) een mvv dient te worden verleend. Nu referente analfabeet is, zich eerst het lezen en schrijven eigen moet maken en vervolgens de Nederlandse taal moet leren alvorens zij, in eisers woorden, door de gemeente kan worden bemiddeld tot het verrichten van arbeid, is het aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke termijn van drie jaren aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. Daarnaast heeft verweerder geen fair balance toegepast, aldus eiser, nu vaststaat dat er objectieve belemmeringen bestaan om het gezinsleven in Somalië uit te oefenen.

2.17 Niet in geschil is dat tussen eiser en referente sprake is van *family life*. Van inmenging in dit familie- of gezinsleven als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is geen sprake nu het besluit van verweerder er niet toe strekt aan eiser een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dit gezinsleven in staat stelde. Vervolgens dient te worden beoordeeld of uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit om aan eiser een mvv te verlenen. Hiertoe dient een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en die van de gemeenschap

in zijn geheel plaats te vinden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het door de overheid te behartigen algemeen belang kunnen stellen boven het belang van eiser. De rechtbank stelt in dit verband vast dat eiser bij de nadere gronden van bezwaar van 8 mei 2009 een besluit van burgemeester en wethouders van de gemeente Nunspeet van 19 december 2008 heeft overgelegd, waarbij aan referente met ingang van 15 oktober 2008 een bijstandsuitkering wordt toegekend. In dit besluit is tevens vermeld dat, alvorens referente in haar eigen levensonderhoud kan voorzien door middel van een baan, zij eerst het inburgeringsprogramma op grond van de Wet inburgering dient te volgen. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit niet dat op voorhand moet worden uitgesloten dat referente binnen een redelijke termijn aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. Na de afronding van het inburgeringsprogramma zal zij immers een baan dienen te zoeken. De rechtbank is verder van oordeel dat weliswaar sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, nu aan eiseres een verblijfsvergunning asiel is toegekend, hetgeen verweerder ook heeft onderkend, echter de weigering eiser verblijf hier te lande toe te staan levert geen schending op van artikel 8 van het EVRM. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat, gelet op het voorgaande, niet is gebleken dat eiser niet binnen een redelijke termijn zal kunnen voldoen aan de voorwaarden ter verkrijging van een verblijfsvergunning. Eisers beroep op artikel 8 van het EVRM faalt derhalve.

2.18 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat eiser op grond van genoemde regelgeving niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv.

2.19 Ook wat verder is aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat het bestreden besluit onrechtmatig is. Het beroep is ongegrond.

2.20 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Gorter en in het openbaar uitgesproken op 6 april 2010.

De griffier:

mr. A.E. Veldhoen

De rechter:

mr. H. Gorter

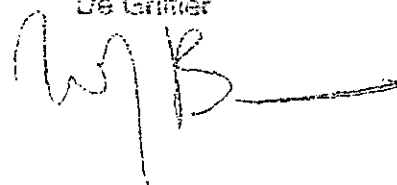
afschrift verzonden op: 8 APR. 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

Voor kopie conform
De Griffier

PIETERS
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 7 MEI 2010	
ZAAKNR.	201004536
AAN:	VS VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. Straver
mr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J. de Jong

Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Fax ontv. op 6 mei 2010

Tevens per fax: 070 365 1380

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak
Awb 09 / 22373
0703-29-0428
Ons kenmerk : 08040ST (MM)

Utrecht, 6 mei 2010

Hoger beroep Vreemdelingenzaken

_____, hierna te noemen appellant, geboren op _____, van Somalische nationaliteit, verblijvende in Ethiopië, domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017, 3507 LA) ten kantore van de advocaat mevrouw mr. L.M. Straver, die hierbij verklaart te dezer zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Hierbij stelt appellant hoger beroep in tegen de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, van 6 april 2010, waarbij zijn beroep tegen de beschikking van 27 mei 2009 waarbij het bezwaarschrift tegen de beschikking van 25 november 2008 inhoudende afwijzing van de aanvraag verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf met als doel 'verblijf bij echtgenote' ongegrond is verklaard; ongegrond is verklaard. Deze uitspraak is op 8 april 2010 aan de gemachtigde van appellant per aangetekende post verstuurd. Een afschrift van deze uitspraak is bijgevoegd.

Appellant kan zich niet met de aangevallen uitspraak verenigen en dient hiertegen de volgende grieven in.

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 geoordeeld dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de adviesaanvraag op 22 januari 2008 ter post is bezorgd. De enkele verklaring in de brief van Vluchtelingenwerk (*aanvulling gemachtigde*: van 17 maart 2009) acht de rechtbank hiertoe ten onrechte niet voldoende. Ten onrechte heeft de rechtbank niet geoordeeld over de vraag of art. 6:9 lid 2 Awb in dit geval van toepassing is.

Toelichting:

In de beschikking op bezwaar van 27 mei 2009 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken, hierna te noemen verweerder, geoordeeld dat voor het bepalen van een aanvraagdatum niet de verzenddatum, maar de datum van ontvangst door het bestuursorgaan doorslaggevend is. Verweerder heeft niet betwist dat de adviesaanvraag d.d. 22 januari 2008 ook op 22 januari 2008 ter gewone post is bezorgd door een medewerker van Vluchtelingenwerk. Dat de adviesaanvraag op 22 januari 2008 per gewone post is verzonden, vormt derhalve geen geschilpunt tussen partijen. De rechtbank is dan ook buiten de omvang van het geschil getreden door te oordelen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de adviesaanvraag op 22 januari 2008 ter post is bezorgd. Subsidiair had de rechtbank het onderzoek moeten heropenen en aan verweerder moeten vragen een kopie van de verzendenvolp in het geding te brengen. Appellant heeft immers een begin van bewijs geleverd door zijn stelling te onderbouwen met de verklaring van de medewerker van Vluchtelingenwerk van 17 maart 2009. Deze medewerker is zelfs bereid onder ede een getuigenverklaring hierover af te leggen. De rechtbank had dit aanbod niet zonder nadere motivering kunnen passeren.

In ieder geval heeft de rechtbank zich ten onrechte niet uitgelaten over de vraag of het bepaalde in art. 6:9 lid 2 Awb van overeenkomstige toepassing is op het indienen van verzoeken om advies. Een redelijke wetsuitleg in het licht van een doelmatige interpretatie van dit wetsartikel zou tot overeenkomstige toepassing moeten leiden. Uitdrukkelijk heeft appelland in beroep betwist dat voor het bepalen van de aanvraagdatum niet de verzenddatum, doch de datum van ontvangst van het bestuursorgaan doorslaggevend is. Appellant heeft onder meer in beroep aangevoerd dat:

Een uitzondering op deze regel vormt namelijk het indienen per gewone post. Indien de aanvraag binnen de termijn ter post wordt bezorgd én binnen een week na afloop van de termijn is ontvangen, is de aanvraag tijdig ingediend. Art. 6:9 Awb is wel degelijk van overeenkomstige toepassing althans behoort zulks in redelijkheid te zijn. Ten onrechte is verweerder niet althans onvoldoende deugdelijk op het betoog omtrent de overeenkomstige toepassing van art. 6:9 Awb ingegaan. Het besluit is in strijd met art. 7:12 Awb.

Gelet op dit uitdrukkelijke betoog heeft de rechtbank dit betoog niet onbesproken kunnen laten. De uitspraak is in strijd met het bepaalde in art. 8:77 lid 1 onder b Awb.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 geoordeeld dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de omstandigheid dat de adviesaanvraag buiten de termijn is ingediend vanwege problemen bij een rechtsbijstandverlener voor risico van appelland dient te blijven. De rechtbank onderkent niet voldoende het samenstel van bijzondere feiten en omstandigheden waardoor de termijnoverschrijding wel degelijk verschoonbaar is.

Toelichting:

In beroep heeft appellant betoogd dat:

Subsidiair persisteert eiser bij de juistheid van zijn stelling dat voor zover er sprake is van termijnoverschrijding, deze overschrijding van de nareis termijn in zijn individuele geval verschoonbaar is. Referente is analfabeet en derhalve niet bij machte om zelf een verzoek om advies in te dienen. Een advocaat kan zij hiervoor niet inschakelen, omdat de Raad voor Rechtsbijstand voor een aanvraag geen gefinancierde rechtsbijstand verleent. Het honorarium van een advocaat kan referente niet voldoen, nu zij een bijstandsuitkering geniet. Referente is derhalve afhankelijk van de hulp en bijstand van vrijwilligers van Vluchtelingenwerk. Bij hen heeft zij direct na verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd haar wens om met haar echtgenoot herenigd te worden, neergelegd. De coördinatrice van Vluchtelingenwerk ATC Soesterberg heeft in haar bij de nadere gronden bij het bezwaar overgelegde brief van 14 januari 2009 uiteengezet met welke capaciteitsproblemen Vluchtelingenwerk te kampen heeft. Deze problemen waren ondermeer: een plotselinge openstelling van een nieuw centrum, samenstelling van de bewoners van dit ATC (overgrote deel toegelaten Somaliërs die in aanmerking willen komen voor tijdsige nareis met gezinsleden), onderbezetting van vrijwilligers en vertaling van in het Somalisch gestelde huwelijksakte naar het Nederlands die op zich liet wachten. Gelet op het samenstel van deze bijzondere feiten en omstandigheden heeft verweerder zich niet althans niet zonder nadere motivering op het standpunt kunnen stellen dat deze problemen voor rekening en risico van eiser blijven.

Het samenstel van deze feiten en omstandigheden is dermate bijzonder dat er wel degelijk een uitzondering gemaakt dient te worden op de hoofdregel dat de vreemdeling zelf verantwoordelijk is voor tijdsige indiening van zijn aanvraag. De rechtbank heeft zulks onvoldoende onderkend.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.17 overwogen dat de weigering appellandte verblijf hier te lande toe te staan geen schending oplevert van art. 8 EVRM, nu niet is gebleken dat appellandte niet binnen een redelijke termijn zal kunnen voldoen aan de voorwaarden ter verkrijging van een verblijfsvergunning.

Toelichting:

In beroep heeft appellandte betoogd dat:

Juist omdat referente analfabeet is, zich eerst het lezen en schrijven eigen moet maken en vervolgens de Nederlandse taal moet leren alvorens zij door de gemeente kan worden bemiddeld tot het verrichten van arbeid, is het wel degelijk aannemelijk dat referente niet binnen een redelijke termijn van drie jaren aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. Het besluit is op dit punt eveneens in strijd met het motiveringsvereiste van art. 7:12 Awb. Daarnaast heeft verweerder geen fair balance toegepast, nu vaststaat dat er objectieve belemmeringen bestaan om het gezinsleven in Somalië uit te oefenen.

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat uit deze – vaststaande – feiten niet volgt dat op voorhand moet worden uitgesloten dat referente binnen een redelijke termijn aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. De rechtbank heeft miskend dat deze redelijke termijn op drie jaar is gesteld en dat op voorhand wel degelijk duidelijk is dat een analfabete asielzoekster uit Somalië niet binnen drie jaren aan het middelenvereiste kan voldoen.

Redenen waarom:

Appellant zich thans wendt tot Uw Afdeling met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht d.d. 6 april 2010 (Awb 09 / 22373) te vernietigen, het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren en het besluit van 27 mei 2009 te vernietigen en te bepalen dat de Minister van Buitenlandse Zaken binnen zes weken na bekendmaking van Uw uitspraak met inachtneming van Uw uitspraak een nieuw besluit op het bezwaarschrift van 22 december 2008 dient te nemen met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

't Welk doende enz.

Gemachtigde,
L.M. Straver